

Екскурзията до Мусала.

(Продължение).

На югъ се виждаше частъ отъ Македония и Пиринъ-планина, която се бѣлѣше. Ние помислихме, че е снѣгъ, но чрѣзъ бинокла видѣхме, че е слана. А пъкъ на сѣверъ се простираше Софийското поле.

Докато се любувахме на приятната гледка, изведнажъ повѣя южниятъ вѣтръ. Небето се заоблачи и ние уплашени да не завали дъждъ, тръгнахме обратно. До гдѣто стигнахме до баракитѣ, небето се разясни и ние се зарадвахме. Тамъ насѣдахме и се приготвихме да се хранимъ. Нахранихме се и си починахме. Водачътъ искаше да се върнемъ прѣзъ сжия пѣтъ, но ние не се съгласихме и той се принуди да тръгне съ насъ. Той казваше, че пѣтя билъ стрѣменъ, но ние не го слушахме и тръгнахме прѣзъ другия пѣтъ — подъ Чадъръ тепе. До като ние се разправяхме съ водача, двама отъ компанията ни тръгнаха напрѣдъ, слѣдъ тѣхъ тръгнахме ние съ баша ми. Ние вървѣхме изъ клекаша и викахме, за да видимъ, кждѣ сж нашитѣ другари. Като вървѣхме доста врѣме, излѣзохме на една полянка, дѣто пѣтеката се изгуби. Ние се уплашихме, но изведнѣжъ чухме гласа на нашитѣ другари, които бѣха въ съсѣдната полянка до едно изворче.

Ние отидохме при тѣхъ и азъ слѣзохъ отъ коня. Седнахме за малко да почакаме останалитѣ слѣдъ насъ